

Arrest

nr. 142 055 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig van Benin-city.

U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 7 november 2011. Op 20 september 2013 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in deze asielaanvraag. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 7 februari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 juni 2014 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. U verklaart nu dat uw familie in april 2014 opnieuw lastig gevallen werd door de man, (J.), die u van Nigeria naar Italië bracht. In Italië werd u door (J.) gedwongen 'straatwerk' te doen, en diende u (J.) te betalen voor uw reis. U weet niet meer hoeveel geld u (J.) nog verschuldigd bent. Omdat u wegliep van (J.) en naar België kwam, ging (J.) naar uw

familieleden in Nigeria omdat hij nog geld van u wil. Omdat zij beweerden niet te weten waar u bent, stuurde (J.) nadien jongens op hen af die uw vader bezeerden en hun huis vernielden. U vreest nu voor uw leven bij een terugkeer naar Nigeria.

Voor de DVZ haalde u ook aan te vrezen dat uw beide dochters, die in België werden geboren, in Nigeria zouden moeten besneden worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u voor de DVZ opnieuw aanhaalde te vrezen voor besnijdenis van uw dochters bij een terugkeer naar Nigeria, een vrees die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en waarop de commissaris-generaal in zijn beslissing betreffende uw eerste asielaanvraag reeds inging. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelde deze vrees voor besnijdenis reeds als ongegrond in zijn arrest van 7 februari 2014. Het feit dat u nu twee dochters heeft terwijl u op het moment van het arrest één dochter had, wijzigt niets aan deze motivering van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U haalt tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag ook geen nieuwe elementen meer aan die de beoordeling van uw vrees voor besnijdenis van uw dochters zou kunnen wijzigen. U legt nu een medisch attest voor waaruit blijkt dat u werd besneden (attest dd. 18/8/2014), maar ook tijdens uw eerste asielaanvraag legde u reeds dergelijk attest voor waarmee in de motivering van uw beslissing werd rekening gehouden. U legt eveneens twee medische attesten voor waaruit blijkt dat uw dochters niet besneden werden, gegevens die in de beslissing aangaande uw eerste asielaanvraag niet in twijfel werden getrokken. Vervolgens legt u documenten neer die verwijzen naar uw lidmaatschap van de organisatie GAMS. Gevraagd wat u daarmee wil aantonen verklaart u dit echter niet te weten en blijkt uit uw verklaringen dat u enkel naar GAMS ging om er documenten te verkrijgen voor uw asielprocedure, en dit op aanraden van uw sociaal assistent (zie gehoor CGVS, p. 3). Deze documenten tonen aan dat u langsging bij GAMS maar voegen verder niets toe aan uw asielaanvraag, laat staan dat ze de motivering met betrekking tot de ongegrondheid van uw vrees voor besnijdenis in het kader van uw eerste asielaanvraag zouden wijzigen.

Verder haalt u aan dat u een vrees hebt voor de man die u van Nigeria naar Italië bracht in 2004 (zie gehoor CGVS, p. 5). Reeds tijdens uw eerste asielaanvraag haalde u aan dat u en uw familie in het verleden problemen hebben gehad met deze man, (J.) (zie gehoor dd. 10/9/2013, p. 5). U haalde echter ook aan dat uw familie, op het moment van het gehoor dd. 10/9/2013, geen problemen meer had (zie gehoor CGVS dd. 10/9/2013, p. 6). U haalde zelf ook aan dat er in Nigeria ondertussen een wet tegen mensenhandel en prostitutie was gekomen (zie gehoor CGVS, dd. 10/9/2013, p. 6). In april 2014 zouden uw familieleden echter opnieuw problemen gekend hebben met (J.), die jongens op hen afstuurde om hun huis te vernielen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zelf geen problemen meer had met (J.) sinds u Italië verliet en dat u zelf geen contact meer heeft met (J.) en zijn telefoonnummer niet kent (zie gehoor CGVS, p. 7, 8). Verder verklaart u niet meer te weten hoeveel geld (J.) van u nog wil (zie gehoor CGVS, p.8), dit terwijl u verklaarde dat (J.) wel naar uw familie in Nigeria ging om er te zeggen dat u hem nog geld verschuldigd bent (zie gehoor CGVS, p. 8). Men zou toch verwachten dat hij hen dan ook meedeelde hoeveel geld hij nog van u wou, iets wat hij volgens u niet deed. Verder is het merkwaardig dat u niet weet wat de volledige naam van (J.) is, zeker aangezien u gedurende enige tijd bij hem verbleef in Italië, u een relatie met hem had en hij van uw stad afkomstig is (zie gehoor CGVS, p. 5, 7, 8). Gevraagd of die mensen ((J.) en zijn vrouw) gekend zijn in uw stad, verklaart u 'we kennen ze niet. Zelfs als mijn vader weet waar hij is kan vader hem niet laten arresteren' (zie gehoor CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat jullie zo weinig van deze man weten, zeker gezien u toch met hem in contact werd gebracht door vrienden van u, die hem dus kenden (zie gehoor dd. 10/9/2013, p.7) en zeker aangezien hij toch verwacht dat u hem nog betaalt en hij voor u dus bereikbaar moet zijn.

Ook uw verklaringen betreffende het paspoort dat (J.) u zou bezorgd hebben zijn niet aannemelijk. Zo verklaarde u voor het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag zeer duidelijk dat u geen Nigeriaanse documenten bezat en dat u enkel een vals paspoort had waarmee ze u brachten maar dat dat afgenomen werd. Gevraagd of u nooit een paspoort had in Nigeria of nooit één vroeg op de Nigeriaanse ambassade, zei u 'nee' (zie gehoor CGVS dd. 10/9/2013, p. 2). Nu verklaarde u plots dat u wel een paspoort had, gekregen op de Nigeriaanse ambassade in Rome in 2007 (zie gehoor CGVS, p. 4). U geconfronteerd met een kopie van uw paspoort, die u voorlegde in het kader van uw regularisatieprocedure van 2014, en geconfronteerd met het feit dat dit paspoort pas in 2011 werd afgeleverd in Benin-city, verklaarde u dat dit hetzelfde paspoort is dat u in 2007 kreeg maar dat (J.) dit paspoort voor u liet hernieuwen in Nigeria in 2011 (zie gehoor CGVS, p. 4). Het is reeds opmerkelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag naliel dit te vermelden en zelfs ronduit ontkende een Nigeriaans paspoort te hebben gehad. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat (J.), de man met wie u nochtans in

en voor de periode dat u het paspoort kreeg (maart 2011) ernstige problemen zou hebben gehad omdat u meermaals van bij hem wegliep, voor u een nieuw legaal paspoort regelde en dit bovendien aan u toevertrouwde (zie gehoor CGVS, p. 4-5), waardoor hij u in staat stelde te reizen. Uw verklaring dat (J.) voor u een legaal paspoort verkreeg in Benin-city komt trouwens niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers dat een paspoort persoonlijk moet opgehaald worden. Aangezien uit het paspoort blijkt dat het in Benin-city werd afgeleverd en aangezien u verklaarde dat u zelf het paspoort tekende (zie gehoor CGVS, p. 4) kan aangenomen worden dat u zelf het paspoort verkreeg bij een terugkeer naar Nigeria. Verder kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde het origineel van dit paspoort niet meer te bezitten aangezien u dit zou verloren zijn net na uw aankomst in België (zie gehoor CGVS, p. 5). In het aangetekend schrijven dat uw advocate opstelde voor uw regularisatieaanvraag (dd. 5/5/2014) wordt echter gesteld dat het originele paspoort in uw bezit is en op vraag kan worden voorgelegd (zie tweede blz.). Uw verklaringen betreffende (het verkrijgen en het verdwijnen van) uw paspoort zijn dermate incoherent waardoor kan aangenomen worden dat u informatie die voorkomt op uw paspoort tracht te verhullen door het bewust niet voor te leggen aan de asielinstanties. Het is trouwens opmerkelijk dat nergens in uw regularisatieaanvraag, die nochtans dateert van mei 2014 en dus net na de beweerdde problemen in april 2014, enig gewag wordt gemaakt van de problemen uit april 2014 die u aanhaalt in uw tweede asielaanvraag. Hoewel kan gesteld worden dat het hier een andere procedure betreft met een ander doel, dient toch te worden vastgesteld dat uw advocaat wel verwijst naar de onmogelijkheid voor u om terug te keren naar Nigeria omwille van de algemene veiligheidssituatie daar, maar nalaat uw persoonlijke problemen hierin te melden. Het is opmerkelijk dat u uw persoonlijke beweerdde problemen niet reeds in uw regularisatieaanvraag meldde om uw onmogelijkheid tot terugkeer te ondersteunen. Deze vaststelling bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw huidige problemen met (J.).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u verklaarde dat, buiten dat in april 2014 het huis waar uw familie woonde, werd vernield, uw familie geen andere problemen heeft gehad met (J.) (zie gehoor CGVS, p. 8). Het is toch niet aannemelijk dat (J.) dergelijke verregaande manier zou gebruiken om u het verschuldigde bedrag te laten betalen maar dan vanaf april 2014 zijn acties zou staken. U had zelfs nog de dag voor het gehoor, op 3 september 2014, dus ongeveer 5 maanden na het incident in april, contact met uw moeder (zie gehoor CGVS, p. 5) en er kan dan ook van worden uitgegaan dat u op de hoogte bent van wat er zich in Nigeria bij uw familie afspeelt. Dat (J.) uw familie gedurende 5 maanden met rust liet is totaal niet proportioneel met zijn doorgedreven actie in april 2014. U verklaarde dat uw familie zich niet meer in het huis bevindt maar bij een oom woont en ze niet meer gevonden worden door (J.) (zie gehoor CGVS, p. 7, 9). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat (J.) uw familie nog zou zoeken.

U verklaart ook dat de zaak zich bij de politie bevindt en de politie uw vader heeft gevraagd hen te roepen wanneer hij (J.) nog ziet (zie gehoor CGVS, p. 9). Hieruit blijkt toch dat de politie wel bereid was tussen te komen, terwijl u gedurende uw gehoor meermaals laat uitschijnen dat de politie niets zou doen voor jullie omdat jullie geen connecties of geld hebben (zie gehoor CGVS, p. 7, 9). Uw verklaringen betreffende het niet tussenkomen van de politie zijn dus alvast niet gebaseerd op recente bevindingen uwentwege. U haalt bovendien aan dat de andere bewoners van het huis van uw ouders getuigenissen hebben afgelegd bij de politie die als bewijs werden weerhouden, waardoor opnieuw blijkt dat de politie de zaak wel degelijk serieus nam (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook uw verklaringen betreffende de reactie van de politie op de door u aangehaalde problemen zijn dus allerminst coherent te noemen.

Gevraagd hoe u de zaak in Nigeria zal aanpakken indien u in België zou erkend worden als vluchteling, verklaart u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p. 10). Dit antwoord komt allesbehalve doorleefd over en toont aan dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen over de problemen die uw familie zou hebben (gehad) in Nigeria. Immers, er mag aangenomen worden dat, indien uw familie met wie u regelmatig contact hebt, werkelijk deze problemen had gekend, en indien dit werkelijk de reden zou zijn van uw asielaanvraag, u reeds een idee zou hebben van hoe jullie deze problemen in de toekomst zouden aanpakken, aangezien kan aangenomen worden dat dergelijke problemen niet stoppen met een erkenning als vluchteling. Dat u niet nagedacht hebt hoe dit kan evolueren na een eventuele erkenning (of verblijfsvergunning) tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw tweede asielaanvraag enkele foto's neer van een gebouw en een foto van een man. De foto's van het gebouw tonen allerminst aan dat dit het huis was waar uw ouders woonden en dat dit vernield werd. Uit de foto van de man blijkt niet dat het uw vader is, noch dat deze man verwond werd na een aanval door enkele jongens. Het medisch rapport betreffende uw toestand voegt verder niets toe aan uw asielrelaas aangezien het er geen betrekking op heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoekster merkt op dat zij het slachtoffer is geweest van mensensmokkel en dat zij werd gedwongen om zich te prostitueren. Door haar verminking kan verzoekster niet normaal bevallen. Toen zij ontdekte dat zij zwanger was en in Italië niet de nodige medische hulp kon krijgen, is zij naar België doorgereisd. Verzoekster ontdekte in Italië dat het niet normaal was dat zij genitaal werd verminkt en heeft dan ook een gegronde vrees dat haar dochter hetzelfde zal overkomen wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst. De vrees moet niet noodzakelijk bestaan op het moment van vertrek, maar kan later ontstaan. Het gaat om het concept van de *réfugié sur place*. Bovendien is verzoeksters dochter extreem prematuur geboren en dient zij gezien haar medische toestand hierdoor voortdurend te worden opgevolgd. Aan de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoekster hiervoor heeft ingediend, wordt geen nuttig gevolg gegeven. Door verzoeksters aandoening is haar tweede kindje ook te vroeg geboren. Het zoontje heeft het niet gehaald en werd in België begraven.

Verzoekster werd in haar land van herkomst tweemaal verkracht en had herhaaldelijk problemen met mannen. Bovendien heeft verzoekster een besnijdenis type 2 ondergaan. Ze werd tevens het slachtoffer van mensenhandelaars. Dat verzoekster verplicht werd zich te prostitueren, wordt niet betwist door verweerder. Het zijn niet enkel economische problemen die haar haar land van herkomst deden verlaten. Verzoekster is op meerdere momenten reeds het slachtoffer geweest van vervolging en valt onder artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verweerder draagt volgens verzoekster de bewijslast van het feit dat dergelijke vervolging zich naar de toekomst niet opnieuw zal voordoen. Zij stelt dat indien zij in de toekomst nog zwanger zou zijn, zij opnieuw blootgesteld zal worden aan vervolging, gelet op het fenomeen van de infibulatie. Zij blijft volharden dat haar dochters eveneens ten prooi zullen vallen aan genitale verminking. Onder verwijzing naar twee internetartikelen en een rapport stelt zij dat er in Nigeria geen effectieve bescherming tegen genitale verminking bestaat. Er is volgens haar een zeer grote kans dat, indien zij bijvoorbeeld opnieuw zwanger zou zijn en moet bevallen, zij opnieuw zou worden besneden.

Verzoekster heeft terecht aangehaald dat zij machteloos staat tegenover een eventuele besnijdenis van haar dochter. Vrouwenbesnijdenissen gebeuren in Nigeria op alle leeftijden en worden vaak achter de rug van de moeder gedaan indien het de moeder is die niet akkoord gaat. Bij alleenstaande moeders is het vaak de grootmoeder die beslist. Het risico bij meisjes wiens moeder ook besneden is, is tevens verhoogd. In wezen is er geen vervolgingsbeleid en blijft de wet dode letter, zodat verzoekster zich niet kan wenden tot de autoriteiten. Verzoekster verwijst tevens naar de nieuwe informatie omtrent de positie van vrouwen in Nigeria en hun risico op genitale verminking die met de motivatie van 3 juli 2014 aan verweerder werd overgemaakt. Zij wijst erop dat het risico in Edo State nog steeds bijzonder groot is, vooral bij laaggeschoolde vrouwen, zoals verzoekster.

Wat betreft haar profiel gaat verweerder eraan voorbij dat verzoekster niet geschoold is en trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van het sekswerk dat zij diende te doen voor de mensensmokkelaars en naar aanleiding van de genitale verminking waardoor zij problemen heeft bij de bevalling en reeds een kind verloor. Verder wijst zij erop dat zij reeds 15 000 euro heeft afbetaald, zodat zij wel weet hoeveel zij nog verschuldigd is aan (J.). Wat betreft haar paspoort stelt verzoekster het volgende: "*Wat betreft haar paspoort wenst verzoekster aan te halen dat zij dit in het begin niet heeft durven overhandigen aan verweester nu zij bevreesd was om te worden teruggestuurd. Verzoekster volhardt in het feit dat de vernieuwing wel degelijk bij volmacht kon gebeuren en dat John haar inderdaad een nieuw paspoort heeft bezorgd omwille van het feit dat zij met hem zou moeten een trip doen in de nabije toekomst (administratief dossier, gehoorverslag p. 4).*" Zij meent dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en dat niet kan getwijfeld worden dat het huis werd vernield. Tevens wijst verzoekster erop dat het niet is omdat men een klacht heeft ingediend, dat de mensensmokkelaar effectief zal worden opgepakt

en veroordeeld, omdat het systeem in Nigeria hiertoe veel te slecht werkt. Zij verwijst dienaangaande naar een internetartikel.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Ondanks het feit dat de medische toestand van verzoeksters dochtertje ernstig is, wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet telkens afgewezen. Verzoekster kan dus geen beroep doen op deze procedure en is aangewezen op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters dochtertje heeft nog steeds een preciaire gezondheidstoestand. In het land van herkomst kan het dochtertje niet de nodige medische begeleiding voor haar chronische gezondheidsproblemen krijgen. Aldus zal zich wel degelijk ernstige schade voordoen. Om te staven dat de gezondheidszorg in Nigeria ondermaats is en niet tegemoet kan komen aan de noden van haar dochtertje, verwijst verzoekster naar een reeks rapporten en artikelen. Tevens wijst zij erop dat Boko Haram bezig is om ook in het zuiden van Nigeria toe te slaan en er hun macht te laten gelden.

2.1.3. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: een medisch attest van 8 januari 2013 aangaande haar dochtertje (stuk 3), een bewijs van de begrafenis van haar tweede kind (stuk 4), een artikel van *Health in CAR* (stuk 5), een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada Ottawa* van 21 november 2012 (stuk 6), een medisch attest van 13 november 2012 (stuk 7), een medisch attest van 29 maart 2013 (stuk 8), een medisch attest van 15 oktober 2012 (stuk 9), het reisadvies over Nigeria van de FOD Buitenlandse Zaken van 25 januari 2012 (stuk 10), een rapport van het *UK Border Agency* van 6 januari 2012 (stuk 11), een rapport van de *United States Diplomatic Mission to Nigeria* van 18 april 2012 (stuk 12), een rapport van *Comtex* van 8 april 2012 (stuk 13), een attest aangaande verzoeksters genitale verminking (stuk 14), een handleiding voor advocaten van Intact van 26 juni 2009 (stuk 15), de motivatie overgemaakt aan verweerder op 3 juli 2014 (stuk 16) en acht internetartikelen (stukken 17-24).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Nigeria. Gevechtzones van Boko Haram" van 16 mei 2014 (bijlage 1).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag in het arrest nummer 118 538 van 7 februari 2014 als volgt oordeelde:

"2.3.1. Waar verzoekster erop wijst dat zij reeds tweemaal werd verkracht en genitaal werd verminkt en dus reeds werd blootgesteld aan vervolging, merkt verweerder terecht op dat verzoekster verklaarde dat zij op tien- en dertienjarige leeftijd verkracht werd, terwijl ze pas op haar negentiende Nigeria verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Wat betreft haar genitale verminking, dient vastgesteld dat verzoekster deze vervolging reeds ondergaan heeft en dat zij geen vrees voor een herbesnijdenis heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS. Verzoekster verklaarde voorts nog dat zij naar Italië reisde om meer geld voor haar familie te kunnen verdienen, hetgeen terecht gekwalificeerd werd als een migratie omwille van economische redenen.

Aangaande het geweld aangedaan door mannen op straat in Nigeria, verklaarde verzoekster zelf dat dit vooral gericht is tegen straatkinderen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Aangezien verzoekster heden een volwassen vrouw is die door haar buitenlandse ervaringen heel wat zelfstandiger is geworden, kan worden aangenomen dat zij niet meer het slachtoffer zal worden van deze mannen. Verzoekster toont niet aan dat alle volwassen vrouwen in Nigeria het risico lopen slachtoffer te worden van geweld door mannen. Waar verzoekster stelt dat zij getraumatiseerd is, dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofde kan worden afgeleid. Dat zij ongeschoold is, heeft haar er niet van weerhouden een zelfstandig leven op te bouwen in Italië en in België. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoekster niet in staat zou zijn om in Nigeria een eigen leven op te bouwen, te meer daar haar moeder zelf een eigen zaak heeft opgestart in Nigeria (gehoorverslag CGVS, p. 4).

*Waar verzoekster aanvoert dat het concept van de *réfugié sur place* van toepassing is, dient opgemerkt dat dit concept inhoudt dat verzoekster omwille van activiteiten die zij buiten haar land van herkomst ontwikkelde, vervolging vreest in haar land van herkomst of dat er zich in haar land van herkomst ontwikkelingen hebben voorgedaan in haar afwezigheid waardoor zij vervolging vreest ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 94-96). De Raad ziet niet in op welke wijze de ontdekking in Italië dat haar genitale verminking niet normaal was, zou maken dat verzoekster onder de definitie van een *réfugié sur place* zou vallen. Verzoeksters verwijzing naar de praktische gids voor advocaten inzake vrouwelijke genitale verminking (verzoekschrift, stuk 15) is niet dienstig om aan te tonen dat verzoekster alsnog als een *réfugié sur place* moet beschouwd worden.*

Wat betreft de vrees voor besnijdenis van haar dochter voert verzoekster aan dat de wettelijke strafbaarstelling in de praktijk niet wordt toegepast en niet gekend is door de lokale autoriteiten, alsook dat verweerders informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') niet ondersteund wordt door andere informatiebronnen. Vooreerst stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS zelf bepaalde dat het de ouders zijn die beslissen over het al dan niet (laten) besnijden van hun dochter (gehoorverslag CGVS, p. 7), hetgeen ook bevestigd wordt in het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada Ottawa van 21 november 2012 (verzoekschrift, stuk 6). Dat verzoekster zelf niet op de hoogte bleek te zijn van het wettelijk verbod op besnijdenis in de staat waarvan zij afkomstig is, zijnde Edo State, is niet aannemelijk indien verzoekster werkelijk een dermate grote vrees voor de besnijdenis van haar dochter heeft dat zij er internationale bescherming voor inroept. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster alle mogelijke informatie inwint teneinde de besnijdenis van haar dochter in haar land van herkomst te vermijden. In dit licht is het eveneens opmerkelijk dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS geen weet had van voormeld wettelijk verbod, doch wel wist te zeggen dat de op dit vlak actieve ngo's in haar land van herkomst niet werken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder verklaarde verzoekster dat haar familie haar bij een weigering van de besnijdenis van haar dochter niet zal doden, maar wel op haar zal inpraten en grote ruzie zal maken, maar dat zij haar niet zullen kunnen overtuigen

als zij haar eigen huis heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij in Nigeria een eigen leven opbouwt, kan niet worden aangenomen dat zij zich, zoals de alleenstaande moeders die in voormelde informatie van verweerder vermeld worden, niet tegen de druk van haar familie zou kunnen verzetten. Daarenboven blijkt zowel uit de informatie van verweerder als uit de door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 6) dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria tussen 30% en 60% ligt, zodat moet worden aangenomen dat het voor verzoekster zeker mogelijk is om in Nigeria haar dochter tegen besnijdenis te beschermen.

Dat verzoeksters tweede kind overleden is (verzoekschrift, stuk 4) en dat verzoekster een besnijdenis type 2 onderging (verzoekschrift, stuk 14) wordt niet in twijfel getrokken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat "de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)". De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in het Belgische recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat "(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpprocedure wordt onderzocht". Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure "in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielpprocedure, organiseert". (ibid., p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008). De commissaris-generaal stelt, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dan ook met recht dat de medische problemen van verzoeksters dochter geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Gelet op het voorgaande, kunnen de door verzoekster bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 7-14) niet de bovenstaande vaststellingen wijzigen.

Gelet op het vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen

zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoekster grotendeels het verweer dat zij uiteenzette in haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag. Gelet op voormeld arrest van de Raad van 7 februari 2014, dat kracht van gewijsde heeft, kan verzoekster echter geen rechtsmiddelen meer aanwenden tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

Wat betreft de middelen aangewend met betrekking tot de nieuwe elementen waarop verzoekster zich in het kader van haar tweede asielaanvraag beroept, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat zij dienaangaande niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. De bestreden beslissing stelt met betrekking tot voormelde nieuwe elementen terecht als volgt: *“Vooreerst kan worden opgemerkt dat u voor de DVZ opnieuw aanhaalde te vrezen voor besnijdenis van uw dochters bij een terugkeer naar Nigeria, een vrees die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en waarop de commissaris-generaal in zijn beslissing betreffende uw eerste asielaanvraag reeds inging. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelde deze vrees voor besnijdenis reeds als ongegrond in zijn arrest van 7 februari 2014. Het feit dat u nu twee dochters heeft terwijl u op het moment van het arrest één dochter had, wijzigt niets aan deze motivering van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U haalt tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag ook geen nieuwe elementen meer aan die de beoordeling van uw vrees voor besnijdenis van uw dochters zou kunnen wijzigen. U legt nu een medisch attest voor waaruit blijkt dat u werd besneden (attest dd. 18/8/2014), maar ook tijdens uw eerste asielaanvraag legde u reeds dergelijk attest voor waarmee in de motivering van uw beslissing werd rekening gehouden. U legt eveneens twee medische attesten voor waaruit blijkt dat uw dochters niet besneden werden, gegevens die in de beslissing aangaande uw eerste asielaanvraag niet in twijfel werden getrokken. Vervolgens legt u documenten neer die verwijzen naar uw lidmaatschap van de organisatie GAMS. Gevraagd wat u daarmee wil aantonen verklaart u dit echter niet te weten en blijkt uit uw verklaringen dat u enkel naar GAMS ging om er documenten te verkrijgen voor uw asielprocedure, en dit op aanraden van uw sociaal assistent (zie gehoor CGVS, p. 3). Deze documenten tonen aan dat u langsging bij GAMS maar voegen verder niets toe aan uw asielrelaas, laat staan dat ze de motivering met betrekking tot de ongegrondheid van uw vrees voor besnijdenis in het kader van uw eerste asielaanvraag zouden wijzigen.*

Verder haalt u aan dat u een vrees hebt voor de man die u van Nigeria naar Italië bracht in 2004 (zie gehoor CGVS, p. 5). Reeds tijdens uw eerste asielaanvraag haalde u aan dat u en uw familie in het verleden problemen hebben gehad met deze man, (J.) (zie gehoor dd. 10/9/2013, p. 5). U haalde echter ook aan dat uw familie, op het moment van het gehoor dd. 10/9/2013, geen problemen meer had (zie gehoor CGVS dd. 10/9/2013, p. 6). U haalde zelf ook aan dat er in Nigeria ondertussen een wet tegen mensenhandel en prostitutie was gekomen (zie gehoor CGVS, dd. 10/9/2013, p. 6). In april 2014 zouden uw familieleden echter opnieuw problemen gekend hebben met (J.), die jongens op hen afstuurde om hun huis te vernielen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zelf geen problemen meer had met (J.) sinds u Italië verliet en dat u zelf geen contact meer heeft met (J.) en zijn telefoonnummer niet kent (zie gehoor CGVS, p. 7, 8). Verder verklaart u niet meer te weten hoeveel geld (J.) van u nog wil (zie gehoor CGVS, p.8), dit terwijl u verklaarde dat (J.) wel naar uw familie in Nigeria ging om er te zeggen dat u hem nog geld verschuldigd bent (zie gehoor CGVS, p. 8). Men zou toch verwachten dat hij hen dan ook meedeelde hoeveel geld hij nog van u wou, iets wat hij volgens u niet deed. Verder is het merkwaardig dat u niet weet wat de volledige naam van (J.) is, zeker aangezien u gedurende enige tijd bij hem verbleef in Italië, u een relatie met hem had en hij van uw stad afkomstig is (zie gehoor CGVS, p. 5, 7, 8). Gevraagd of die mensen ((J.) en zijn vrouw) gekend zijn in uw stad, verklaart u 'we kennen ze niet. Zelfs als mijn vader weet waar hij is kan vader hem niet laten arresteren' (zie gehoor CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat jullie zo weinig van deze man weten, zeker gezien u toch met hem in contact werd gebracht door vrienden van u, die hem dus kenden (zie gehoor dd. 10/9/2013, p.7) en zeker aangezien hij toch verwacht dat u hem nog betaalt en hij voor u dus bereikbaar moet zijn.

Ook uw verklaringen betreffende het paspoort dat (J.) u zou bezorgd hebben zijn niet aannemelijk. Zo verklaarde u voor het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag zeer duidelijk dat u geen Nigeriaanse documenten bezat en dat u enkel een vals paspoort had waarmee ze u brachten maar dat dat afgenomen werd. Gevraagd of u nooit een paspoort had in Nigeria of nooit één vroeg op de Nigeriaanse ambassade, zei u 'nee' (zie gehoor CGVS dd. 10/9/2013, p. 2). Nu verklaarde u plots dat u wel een paspoort had, gekregen op de Nigeriaanse ambassade in Rome in 2007 (zie gehoor CGVS, p. 4). U

geconfronteerd met een kopie van uw paspoort, die u voorlegde in het kader van uw regularisatieprocedure van 2014, en geconfronteerd met het feit dat dit paspoort pas in 2011 werd afgeleverd in Benin-city, verklaarde u dat dit hetzelfde paspoort is dat u in 2007 kreeg maar dat (J.) dit paspoort voor u liet hernieuwen in Nigeria in 2011 (zie gehoor CGVS, p. 4). Het is reeds opmerkelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag naliel dit te vermelden en zelfs ronduit ontkende een Nigeriaans paspoort te hebben gehad. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat (J.), de man met wie u nochtans in en voor de periode dat u het paspoort kreeg (maart 2011) ernstige problemen zou hebben gehad omdat u meermaals van bij hem wegliep, voor u een nieuw legaal paspoort regelde en dit bovendien aan u toevertrouwde (zie gehoor CGVS, p. 4-5), waardoor hij u in staat stelde te reizen. Uw verklaring dat (J.) voor u een legaal paspoort verkreeg in Benin-city komt trouwens niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers dat een paspoort persoonlijk moet opgehaald worden. Aangezien uit het paspoort blijkt dat het in Benin-city werd afgeleverd en aangezien u verklaarde dat u zelf het paspoort tekende (zie gehoor CGVS, p. 4) kan aangenomen worden dat u zelf het paspoort verkreeg bij een terugkeer naar Nigeria. Verder kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde het origineel van dit paspoort niet meer te bezitten aangezien u dit zou verloren zijn net na uw aankomst in België (zie gehoor CGVS, p. 5). In het aangetekend schrijven dat uw advocate opstelde voor uw regularisatieaanvraag (dd. 5/5/2014) wordt echter gesteld dat het originele paspoort in uw bezit is en op vraag kan worden voorgelegd (zie tweede blz.). Uw verklaringen betreffende (het verkrijgen en het verdwijnen van) uw paspoort zijn dermate incoherent waardoor kan aangenomen worden dat u informatie die voorkomt op uw paspoort tracht te verhullen door het bewust niet voor te leggen aan de asielinstanties. Het is trouwens opmerkelijk dat nergens in uw regularisatieaanvraag, die nochtans dateert van mei 2014 en dus net na de beweerde problemen in april 2014, enig gewag wordt gemaakt van de problemen uit april 2014 die u aanhaalt in uw tweede asielaanvraag. Hoewel kan gesteld worden dat het hier een andere procedure betreft met een ander doel, dient toch te worden vastgesteld dat uw advocaat wel verwijst naar de onmogelijkheid voor u om terug te keren naar Nigeria omwille van de algemene veiligheidssituatie daar, maar nalaat uw persoonlijke problemen hierin te melden. Het is opmerkelijk dat u uw persoonlijke beweerde problemen niet reeds in uw regularisatieaanvraag meldde om uw onmogelijkheid tot terugkeer te ondersteunen. Deze vaststelling bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw huidige problemen met (J.).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u verklaarde dat, buiten dat in april 2014 het huis waar uw familie woonde, werd vernield, uw familie geen andere problemen heeft gehad met (J.) (zie gehoor CGVS, p. 8). Het is toch niet aannemelijk dat (J.) dergelijke verregaande manier zou gebruiken om u het verschuldigde bedrag te laten betalen maar dan vanaf april 2014 zijn acties zou staken. U had zelfs nog de dag voor het gehoor, op 3 september 2014, dus ongeveer 5 maanden na het incident in april, contact met uw moeder (zie gehoor CGVS, p. 5) en er kan dan ook van worden uitgegaan dat u op de hoogte bent van wat er zich in Nigeria bij uw familie afspeelt. Dat (J.) uw familie gedurende 5 maanden met rust liet is totaal niet proportioneel met zijn doorgedreven actie in april 2014. U verklaarde dat uw familie zich niet meer in het huis bevindt maar bij een oom woont en ze niet meer gevonden worden door (J.) (zie gehoor CGVS, p. 7, 9). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat (J.) uw familie nog zou zoeken.

U verklaart ook dat de zaak zich bij de politie bevindt en de politie uw vader heeft gevraagd hen te roepen wanneer hij (J.) nog ziet (zie gehoor CGVS, p. 9). Hieruit blijkt toch dat de politie wel bereid was tussen te komen, terwijl u gedurende uw gehoor meermaals laat uitschijnen dat de politie niets zou doen voor jullie omdat jullie geen connecties of geld hebben (zie gehoor CGVS, p. 7, 9). Uw verklaringen betreffende het niet tussenkomen van de politie zijn dus alvast niet gebaseerd op recente bevindingen uwentwege. U haalt bovendien aan dat de andere bewoners van het huis van uw ouders getuigenissen hebben afgelegd bij de politie die als bewijs werden weerhouden, waardoor opnieuw blijkt dat de politie de zaak wel degelijk serieus nam (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook uw verklaringen betreffende de reactie van de politie op de door u aangehaalde problemen zijn dus allerminst coherent te noemen.

Gevraagd hoe u de zaak in Nigeria zal aanpakken indien u in België zou erkend worden als vluchteling, verklaart u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p. 10). Dit antwoord komt allesbehalve doorleefd over en toont aan dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen over de problemen die uw familie zou hebben (gehad) in Nigeria. Immers, er mag aangenomen worden dat, indien uw familie met wie u regelmatig contact hebt, werkelijk deze problemen had gekend, en indien dit werkelijk de reden zou zijn van uw asielaanvraag, u reeds een idee zou hebben van hoe jullie deze problemen in de toekomst zouden aanpakken, aangezien kan aangenomen worden dat dergelijke problemen niet stoppen met een erkenning als vluchteling. Dat u niet nagedacht hebt hoe dit kan evolueren na een eventuele erkenning (of verblijfsvergunning) tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw tweede asielaanvraag enkele foto's neer van een gebouw en een foto van een man. De foto's van het gebouw tonen allerm minst aan dat dit het huis was waar uw ouders woonden en dat dit vernield werd. Uit de foto van de man blijkt niet dat het uw vader is, noch dat deze man verwond werd na een aanval door enkele jongens. Het medisch rapport betreffende uw toestand voegt verder niets toe aan uw asielrelaas aangezien het er geen betrekking op heeft."

Er kan nog worden opgemerkt dat aangenomen kan worden dat verzoekster, gelet op de door haar ondergane genitale verminking, reeds een vervolging ondergaan heeft in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Dienaangaande kan echter nogmaals verwezen worden naar het gestelde in 's Raads arrest nummer 118 538 van 7 februari 2014: "Wat betreft de vrees voor besnijdenis van haar dochter voert verzoekster aan dat de wettelijke strafbaarstelling in de praktijk niet wordt toegepast en niet gekend is door de lokale autoriteiten, alsook dat verweerders informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') niet ondersteund wordt door andere informatiebronnen. Vooreerst stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS zelf bepaalde dat het de ouders zijn die beslissen over het al dan niet (laten) besnijden van hun dochter (gehoorverslag CGVS, p. 7), hetgeen ook bevestigd wordt in het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada Ottawa van 21 november 2012 (verzoekschrift, stuk 6). Dat verzoekster zelf niet op de hoogte bleek te zijn van het wettelijk verbod op besnijdenis in de staat waarvan zij afkomstig is, zijnde Edo State, is niet aannemelijk indien verzoekster werkelijk een dermate grote vrees voor de besnijdenis van haar dochter heeft dat zij er internationale bescherming voor inroept. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster alle mogelijke informatie inwint teneinde de besnijdenis van haar dochter in haar land van herkomst te vermijden. In dit licht is het eveneens opmerkelijk dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS geen weet had van voormeld wettelijk verbod, doch wel wist te zeggen dat de op dit vlak actieve ngo's in haar land van herkomst niet werken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder verklaarde verzoekster dat haar familie haar bij een weigering van de besnijdenis van haar dochter niet zal doden, maar wel op haar zal inpraten en grote ruzie zal maken, maar dat zij haar niet zullen kunnen overtuigen als zij haar eigen huis heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij in Nigeria een eigen leven opbouwt, kan niet worden aangenomen dat zij zich, zoals de alleenstaande moeders die in voormelde informatie van verweerder vermeld worden, niet tegen de druk van haar familie zou kunnen verzetten. Daarenboven blijkt zowel uit de informatie van verweerder als uit de door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 6) dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria tussen 30% en 60% ligt, zodat moet worden aangenomen dat het voor verzoekster zeker mogelijk is om in Nigeria haar dochter tegen besnijdenis te beschermen." Het feit dat verzoekster sindsdien bevallen is van een tweede dochter, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoekster brengt evenmin een dienstig element bij waaruit zou kunnen blijken dat zij een herbesnijdenis zou kunnen ondergaan; haar stelling dat zij bij een eventuele zwangerschap en bevalling opnieuw zou besneden worden wordt niet nader geduid of aangetoond.

De stukken die verzoekster bij onderhavig verzoekschrift voegt, zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat Boko Haram bezig is om in het zuiden van Nigeria toe te slaan en er hun macht te laten gelden, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: "Verweerder antwoordt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie in bijlage bij deze verweernota is gevoegd) duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar verzoekster, die beweert heel haar leven in Benin City (Edo State) te hebben gewoond, van afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Aldus

maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij (en haar minderjarige kinderen) zou worden blootgesteld aan ernstige schade, wanneer zij zou terugkeren naar haar regio van herkomst." Aldus toont verzoekster niet aan dat zij actueel een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS